

Un replec en el temps

Visat núm. 31

(abril 2021)

Madeleine L'Engle

Als seus peus la vila s'estenia traçant dissenys rígids i angulosos. Les cases dels afores eren totes exactament iguals, unes capses quadrades petites pintades de gris. Cadascuna tenia un parterre petit i rectangular plantat de gespa al davant amb una filera recta de flors poc vistoses que vorejaven el camí cap a la casa. La Meg va tenir la sensació que si comptava les flors n'hi hauria exactament el mateix nombre a cada casa. Davant de cada casa hi havia nens jugant. N'hi havia que saltaven a corda, d'altres que feien botar una pilota. La Meg va intuir que hi havia alguna cosa estranya en la seva manera de jugar. Aparentment eren com qualsevol grup de nens jugant davant les cases d'una urbanització, però hi havia alguna cosa estranya en aquella escena. Va mirar en Calvin i va veure que ell també feia cara d'estranyat.

-Mireu! -va dir en Charles Wallace de sobte-. Salten i fan botar la pilota rítmicament! Tots ho fan exactament en un moment precís!

I era així. Al mateix moment que la corda tocava a terra, també ho feia la pilota. Quan la corda passava com un arc per damunt d'un infant que saltava, el que jugava a pilota l'atrapava. Quan queien les cordes també queien les pilotes. Una vegada rere l'altra. Amunt i avall. Tots al mateix ritme. Idèntics. Com les cases. Com els caminets. Com les flors.

Lavors les portes de les cases es van obrir simultàniament i en van sortir unes dones com una filera de nines de paper. L'estampat dels vestits era diferent, però totes tenien la mateixa aparença. Totes plantades a les escales de casa seva van picar de mans. Tots els nens que jugaven a pilota la van agafar. Tots els que jugaven a saltar a corda la van plegar. Tots van girar cua i van entrar cap a casa. Les portes es van tancar amb un cop darrere seu.

L'Engle, Madeleine. *Un replec en el temps*, Barcelona: Bambú, 2015, p. 110-111.

Traduït per Aurora Ballester